

ДОБРИЙ СПОМИН ПРО КЛИМЧУКА

...В його батька була плантація по вирощуванню тютюну і дозвіл на це польських властей. Костя мріяв, що як виросте, то вирощуватиме зернові, дерева, квіти. Батько ж думав інакше: щоб син став священиком, продовжувачем дідової справи. Перед тим, як закінчував духовну семінарію, одружився. А потім служба в польській армії, кулеметником авіації. Можливо, армія змінила його погляди на життя, бо після демобілізації поступив на навчання у Варшавський сільськогосподарський інститут, який успішно закінчив, поринувши з головою в улюблену справу. Вирощували разом з батьком тютюн, квіти, рідкісні дерева, насіння яких Климчук-старший привіз зі США, куди їздив на заробітки.

Дорога біля їх хати була висаджена шовковицею, а стежки — квітами, зокрема, й рідкісними: чорними тюльпанами і трояндами... Культура господарства Климчуків була настільки високою, що тут проводилися екскурсії з повітових центрів Польщі. А якщо врахувати те, що батько Костянтина був прекрасним столяром і виготовляв по замовленню меблі для оформлення царських палат Санкт-Петербурга, то ви розумієте, що і вдома в нього було не гірше...

Повністю розкрився талант Климчука як спеціаліста вже в повоєнні роки, коли його призначили головним агрономом сільгоспвідділу Тучинського райвиконкому. Він швидко і грамотно вирішував усі питання.

Навіть такий курйозний випадок. Екстрено зібрали на нараду партійний актив району. Сюди прибув і представник обкому партії. Не встигли й рішення підготувати. На вимогу подати рішення в президію, Костянтин Іларіонович сказав голові райвиконкому К.Т.Глазовій, що він його сам зачитає, а Катерині Тимофіївні віддав два чистих аркуші... Та зрозуміла ситуацію...

Згодом головування в колгоспі ім. Чапаєва в Дроздові. Це були досить важкі роки становлення сільськогосподарського виробництва, створення матеріальної бази. Практично всі робо-

ти виконувалися вручну: ні тракторів, ні автомашин. Бракувало й добрив, а через це і врожайність культур невисока. Попри всі наявні негаразди Климчук бачив перспективу господарства і почав робити для його зростання все можливе, але незабаром його знову забирають назад у райвиконком, де він пропрацював аж до ліквідації Тучинського району.

Костянтин Іларіонович був досить грамотною, обдарованою людиною, ерудитом. Мав хорошу бібліотеку з рідкісними книгами.

Разом з дружиною Стефою виховали Климчуки двох дітей — Костянтина, медпрацівника Тучинської лікарні, та Ларису, нині вчительку однієї з шкіл Таллінна. Самому Костянтину Іларіоновичу доля відвела небагато літ, всього 57, але залишив він після себе гарний слід. І як агроном, і як людина.

— Він був мені, як рідний батько, — розповідає невістка Надія Іванівна Климчук. — Своїми порадами, допомогою у всіх питаннях сімейного життя, у становленні мене як вчителя, громадянина, жінки-матері.

А директору ДГ «Тучинське» М. П. Зінчуку Костянтин Іларіонович запам'ятався як цікавий співрозмовник, знавець сільськогосподарського виробництва і політичного життя, досить обдарована людина.

Ще чим пам'ятний герой нашої розповіді? Тим, що улюбленим його одягом і взуттям був кітель, штани галіфе, чоботи, а транспортом — підвода, велосипед, мопед.

Володимир АНДРІЙЧУК.
с. Тучин.